

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Mgr. M. D.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2019, č. j. 3 A 30/2016 - 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2019, č. j. 3 A 30/2016 - 39, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016, ve výroku 1) zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14 (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 18. 12. 2015, č. j. UMCP14/15/50103/KT/MRV, v části odmítající poskytnutí „*písemné omluvy starosty z jednání*“ z důvodu neexistující informace a ve výroku 2) zrušil uvedené rozhodnutí prvostupňového orgánu v části odmítající poskytnutí „*písemností, kterými bylo argumentováno, že střelnice je stavbou dočasnou*“, a v této části věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání. Žalovaný konstatoval, že se námitkami žalobce zabýval již v rámci rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. 2024405/2015, s tím, že zmíněné rozhodnutí v dané věci tvoří překážku věci rozhodnuté.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 23. 4. 2019, č. j. 3 A 30/2016 - 39, zrušil výrok 1) rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MHMP 76881/2016, a v daném rozsahu vrátil věc žalovanému k dalšímu projednání. Městský soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, uvedl, že žalovaný rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. 2024405/2015, ve smyslu § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), toliko potvrdil postup prvostupňového orgánu. Zmíněné rozhodnutí však nenaplnuje znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto měl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vysvětlit, proč nebyl poskytnut celý požadovaný e-mail. Posouzení uvedené námitky přitom nebránila překážka věci rozhodnuté, neboť předmětem přezkumu v řízení o stížnosti podle § 16a informačního zákona je postup prvostupňového orgánu při vyřizování žádosti o informace a předmětem přezkumu v řízení o odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podle § 16 informačního zákona je věcné posouzení důvodů pro odmítnutí žádosti. Městský soud proto žalovanému vytkl, že z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých důvodů nedošlo k poskytnutí informace, a proto v daném rozsahu toto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil. Ve vztahu k výroku 2) žalobou napadeného rozhodnutí soud konstatoval, že se žalobními námitkami nezabýval, neboť předmětným výrokem žalovaný žalobci vyhověl a částečně zrušil prvostupňové rozhodnutí. Městský soud k výroku 2) žalobou napadeného rozhodnutí upozornil, že správní orgány znovu posoudí žádost žalobce o informaci s tím, že žalobci náleží příslušné možnosti ochrany jeho práv včetně případného podání žaloby.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. V ní namítl, že podle závěrů městského soudu se měl v odvolacím řízení zabývat námitkami, které žalobce uvedl v rámci řízení o stížnosti. Podle stěžovatele však v řízení o odvolání podle informačního zákona nelze řešit otázku rozsahu poskytnutých informací, která je předmětem řízení o stížnosti, nýbrž je namístě přezkoumat důvody pro odmítnutí žádosti. Stěžovatel zdůraznil, že v rámci odvolacího řízení nemohl řešit žalobcův nesouhlas s vyřízením stížnosti, a proto jej odkázal právě na rozhodnutí o stížnosti. Stěžovatel proto odmítl, že by se v rámci řízení o odvolání musel znovu zabývat námitkami, které již dříve vyřešil v rámci rozhodnutí o stížnosti. Jestliže žalobce nesouhlasil se způsobem vyřízení stížnosti, měl využít příslušné prostředky ochrany proti nečinnosti.

[4] Současně stěžovatel namítl, že soud rozdělil projednání žaloby do dvou samostatných řízení, kdy jednak podrobil přezkumu postup stěžovatele v rámci rozhodování o rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti a dále samostatně posuzoval postup při řešení stížnosti. Soud však po stěžovateli požadoval, aby v rámci odvolacího řízení posoudil námitky, které se měly řešit v rámci řízení o stížnosti, tedy stěžovatel na rozdíl od soudu měl posoudit obě věci jako jednu. Současně měl soud i sám posoudit, zda existovaly důvody pro poskytnutí informace, nicméně takto neučinil. Stěžovatel upozornil, že žalobce vůbec nesměřoval své námitky proti rozhodnutí o odvolání, ale naopak veškeré

pokračování

námítky směřuje proti rozhodování o stížnosti. Žalobce měl tudíž využít žalobu proti nečinnosti.

[5] Stěžovatel také namítl, že nebyly splněny podmínky pro rozhodování bez ústního jednání, neboť k taktovému postupu nedal souhlas, a navíc městský soud ani nevysvětlil, z jakého důvodu ústní jednání nenařídil. Právě při ústním jednání chtěl stěžovatel upozornit, že žalobce se měl ve skutečnosti bránit podáním nečinnostní žaloby. Stěžovatel upozornil, že městský soud nevypořádal všechny námítky, navzdory tomu, že to po něm sám požaduje.

[6] V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že požadoval poskytnutí „*veškerých písemností zaslaných Městskou částí Praha 14 Magistrátu hl. města Prahy v záležitosti projednávání návrhu na pořízení změny územního plánu hl. m. Prahy, který je projednáván pod bodem č. 482 (změna funkčního využití území z LR na SP u sportovních střelnic Chaloupky, resp. V Chaloupkách).*“ Následně prvostupňový orgán i stěžovatel hledali způsoby, jak se poskytnutí informace vyhnout. Podle žalobce „*pokud na jednání Výboru pro územní rozvoj a územní plán ZHMP dne 16. 10. 2015 (a zápis z tohoto jednání o tom svědčí) byla citována i písemná omluva starosty z projednání, a dále zde zazněla informace pocházející od povinného subjektu stran otázky tzv. černé stavby a tvrzené existence kolaudačního rozhodnutí jako stavby dočasné, nabyt žalobce přesvědčení, že tyto dokumenty zcela jednoznačně spadají do okruhu dokumentů, které měly být poskytnuty v plném rozsahu na základě jeho žádosti.*“ Městský soud pochybil, jestliže rozdělil projednání žaloby do dvou řízení. Dané věci totiž spolu úzce souvisí, a proto postup soudu mohl mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Současně žalobce odmítl, že by se měl městský soud zabývat námítkami uplatněnými ve stížnosti v rámci žalobního řízení proti nečinnosti. Naopak bylo jeho právem vypořádání stížnosti nechat přezkoumat v rámci žaloby proti rozhodnutí. Městskému soudu lze vytknout, že vůbec nezkoumal, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti, což jen povede k dalšímu obstrukčnímu jednání správních orgánů. Podle žalobce však bylo namístě, aby městský soud zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, a to v důsledku velkého množství vad, kterými odvolací řízení trpělo. Ostatně stěžovatel mohl své námítky uplatnit i písemně v rámci vyjádření k žalobě.

[8] Nejvyššímu správnímu soudu proto žalobce navrhl, aby změnil napadený rozsudek tak, že podle nově znějícího výroku rozsudku městského soudu se ruší napadené správní rozhodnutí a současně se prvostupňovému orgánu přikazuje poskytnout požadovanou informaci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační

stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce“.

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“.

[13] Nejvyšší správní soud pro lepší přehlednost uvádí základní informace o skutkovém stavu věci. Dne 18. 9. 2015 žalobce požádal prvostupňový orgán o poskytnutí „veškerých písemností zaslaných Městskou částí Praha 14 Magistrátu hlavního města Prahy v záležitosti projednávání návrhu na pořízení změny územního plánu hl.m. Prahy, který je projednáván pod bodem č. 482 (změna FVU z LR na SP u sportovních střelnic Chaloupky, resp. V Chaloupkách).“

[14] Dne 23. 9. 2015 prvostupňový orgán zaslal žalobci přípis č. j. UMCP14/15/37082/KT7MRV společně s písemnostmi, které se týkaly výše uvedené změny územního plánu. Žalobce však proti způsobu vyřízení žádosti podal dne 5. 10. 2015 stížnost, ve které uvedl, že neobdržel veškeré písemnosti, které ke změně územního plánu má prvostupňový orgán k dispozici.

[15] Stěžovatel o této stížnosti rozhodl tak, že přikázal prvostupňovému orgánu nové vyřízení žádosti. Následně dne 27. 10. 2015 zaslal prvostupňový orgán žalobci kromě již poskytnutých informací přípis č. j. UMCP14/15/41945/KT/MRV, v rámci kterého mu poskytl část e-mailové komunikace mezi starostou povinného subjektu a předsedou výboru ŽUMP, která se týkala žadatelem specifikované změny územního plánu. Zbývající část emailové komunikace, která se vztahovala k jiné změně územního plánu, povinný subjekt začernil. Protože se začerněné informace podle prvostupňového orgánu nevztahovaly k předmětu žádosti, nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

[16] Žalobce s poskytnutým rozsahem informací nesouhlasil a dne 27. 10. 2015 podal proti postupu prvostupňového orgánu stížnost. O této stížnosti rozhodl stěžovatel rozhodnutím ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, tak, že postup prvostupňového orgánu potvrdil. Žalobce současně v rámci naposledy uvedené stížnosti namítl, že ještě požadoval

pokračování

dokument „*písemná omluva starosty z jednání výboru*“. Ve vztahu k této písemné omluvě rozhodl prvostupňový orgán o odmítnutí části žádosti ze dne 18. 12. 2015, č. j. UMCP14/15/50103/KT/MRV, neboť tato informace neexistuje.

[17] Žalobce v rámci odvolání ze dne 22. 12. 2015 brojil jednak proti rozsahu informací poskytnutých přípisem ze dne 27. 10. 2015, č. j. UMCP14/15/41945/KT/MRV, a jednak proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 18. 12. 2015, č. j. UMCP14/15/50103/KT/MRV, v části, že informace označená „*písemná omluva starosty z jednání výboru*“ neexistuje.

[18] Ze skutkového stavu věci tak vyplývá, že žalobce v rámci odvolání ze dne 22. 12. 2015 brojil jak proti nedostatečnému rozsahu poskytnutých informací, tak i proti závěru prvostupňového orgánu o odmítnutí žádosti z toho důvodu, že „*písemná omluva starosty z jednání výboru*“ neexistuje. Stěžovatel přitom v rámci žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že ve vztahu k námitkám tvrdícím nedostatečný rozsah poskytnutých informací je vázán svým dřívějším rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. 2024405/2015, kdy v rámci rozhodnutí o stížnosti neshledal v postupu prvostupňového orgánu žádné pochybení. Současně se stěžovatel v rámci žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k „*písemné omluvě starosty z jednání výboru*“ ztotožnil s prvostupňovým orgánem, že daná informace neexistuje, a tudíž bylo namístě její poskytnutí odmítnout.

[19] Nejvyšší správní soud uvádí, že pro posouzení dané věci je klíčové posoudit vztah jednotlivých opravných prostředků podle informačního zákona.

[20] Podle § 16 odst. 1 informačního zákona „*proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.*“

[21] Podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona „*stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.*“

[22] Informační zákon konstruuje opravné prostředky specificky s tím, že žadatelům o informace garantuje pro určité procesní situace konkrétní opravný prostředek. Tyto opravné prostředky, byť jejich rozhraničení není zcela zřejmé a lze jistě zákonodárci vytknout, že orientace v nich je poměrně náročná, jsou vždy určeny pro danou konkrétní situaci a nelze je využívat libovolně. Z tohoto úhlu pohledu posoudil Nejvyšší správní soud i nyní projednávanou věc. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce v rámci odvolání uvedl dvě skupiny námitek směřujících proti odlišným procesním postupům správních orgánů.

[23] Jedna skupina „odvolacích“ námitek žalobce směřovala proti rozsahu poskytnutých informací s tím, že se žalobce zjednodušeně řečeno domáhal poskytnutí širšího okruhu informací, než který mu poskytl prvostupňový orgán. Ten přitom o uvedeném okruhu informací nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, přičemž k podané stížnosti stěžovatel rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, postup prvostupňového orgánu potvrdil. Stěžovatel proto v dané souvislosti v žalobou napadeném

rozhodnutí konstatoval, že se těmito námitkami již zabýval v rámci zmíněného rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, a proto je již v rámci odvolacího řízení a žalobou napadeného rozhodnutí nemůže znovu posoudit.

[24] Stěžovatel má skutečně pravdu, že námitky brojící proti nedostatečně širokému okruhu poskytnutí informací nemohl v rámci odvolacího řízení přezkoumat, neboť je žalobce měl v daném případě skutečně uplatnit (a ostatně i uplatnil) v rámci stížnosti ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona. Jestliže žalobce nesouhlasil s rozhodnutím o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015, nezbývalo mu, než se obrátit na soud s žalobou proti nečinnosti prvostupňového orgánu, jak potvrzuje i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 - 40, podle kterého „jednotlivec se tak stížností dle § 16a odst.1 písm. b) či c) informačního zákona může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé - odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace - tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s.ř.s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Řízení před soudem bude probíhat v přednostním režimu dle § 56 odst. 3 s.ř.s. Vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s.ř.s. Soud pak může v navazujícím řízení využít § 16 odst. 4 informačního zákona a přikázat informaci poskytnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017- 35, ve věci procesního ping-pongu).“

[25] Soud by tedy v dané věci ve smyslu citovaných závěrů rozšířeného senátu posoudil, zda byl prvostupňový orgán při vyřizování žádosti nečinný a v případě důvodnosti žaloby by mu přikázal posoudit celý obsah žádosti. Teprve po vydání případného rozhodnutí o odmítnutí žádosti by se žalobce mohl obrátit na nadřízený orgán s odvoláním a až následně v případě neúspěchu odvolání na soud s žalobou podle § 65 s. ř. s. směřující proti rozhodnutí o odvolání. Lze připustit, že nastíněný postup není pro žadatele o informace příliš přívětivý, avšak pokud zákonodárce takto opravné prostředky konstruoval, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu, než příslušnou právní úpravu respektovat, na což ostatně upozornil i rozšířený senát v již citovaném usnesení. Proto je nezbytné konstatovat, že v rámci řízení o odvolání se stěžovatel nemusel daným okruhem námitek zabývat, neboť k jejich posouzení sloužila primárně jiná procedura. Toliko je třeba doplnit, že rozhodnutí o stížnosti nemůže ve vztahu k posuzování důvodnosti odmítnutí žádosti tvořit překážku věci rozhodnuté, neboť v obou přezkumných procedurách jsou řešeny odlišné otázky (zde na jedné straně rozsah poskytnutí informací a důvody pro odmítnutí žádosti na straně druhé).

[26] I přes tento nedostatek v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je však nutné považovat za správný stěžovatelův úsudek o nemožnosti se zabývat uvedenou první skupinou odvolacích námitek, která se shodovala s problematikou již řešenou v rozhodnutí o stížnosti ze dne 24. 11. 2015, č. j. MHMP 2024405/2015. Městský soud však dospěl

pokračování

k opačnému závěru, takže tuto právní otázku posoudil nesprávně. Tím je naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[27] Ve vztahu k druhé skupině odvolacích námitek Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečně směřují proti závěrům prvostupňového orgánu o odmítnutí žádosti ve vztahu k výroku, že „*písemná omluva starosty z jednání výboru*“ neexistuje. Uvedené odvolací námítka stěžovatel projednal a rozhodl o nich. Zákonností příslušných závěrů stěžovatele se nicméně v rámci nynějšího řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nemůže zabývat. Posouzení zákonnosti postupu správních orgánů, které odmítly poskytnout informace, musí totiž k žalobním námitkám učinit nejprve městský soud, který se k této otázce vůbec nevyjádřil, v důsledku čehož je nutné v tomto směru považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Tím je naplněn i důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud nepochybil v tom ohledu, že projednání žaloby směřující proti rozhodnutí o odvolání i proti rozhodnutí o stížnosti rozdělil k samostatnému projednání ve dvou věcech. Takový postup se naopak jeví vzhledem k odlišnosti uplatňovaných žalobních námitek i rozdílnosti způsobu ochrany proti rozhodnutím vydaným v rámci obou procedur jako vhodný a racionální. Co je však namísto městskému soudu vytknout, je skutečnost, že striktně přezkum obou procesů neoddělil a do značné míry je ve svém hodnocení smísil, což, jak bylo uvedeno výše, není postup zákonný.

[29] Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že městský soud měl o žalobě rozhodnout v celém jejím rozsahu a přizpůsobit tomu i výroky rozsudku samého. Městský soud totiž o části žaloby ve vztahu k zrušujícímu výroku žalobou napadeného rozhodnutí nerozhodl ve své výrokové části a s příslušnými žalobními body se vypořádal toliko v rámci odůvodnění rozsudku. I v tomto pochybení lze spatřovat naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[30] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud ve skutečnosti zrušil rozhodnutí žalovaného, protože dospěl k závěru o jeho nezákonnosti, a nikoliv nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel totiž své závěry dostatečně vysvětlil a nezatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Za této situace nebyly splněny zákonné podmínky pro upuštění od ústního jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto lze přisvědčit stěžovateli, že městský soud pochybil, jestliže o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť stěžovatel jeho nařízení požadoval a ve stanovené lhůtě o tom soud informoval. Také v tomto směru byl důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn.

IV. Závěr

[31] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

V něm bude městský vázán výše uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] V dalším řízení rozhodne městský soud také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu